

„Grijp toch

DE KANSEN!”

Onlangs hoorde ik iemand kritiek uitoefenen op de woorden, die ik hier boven aanhaalde. Hij vatte ze zóó op, dat God ons slechts de kans zou geven om zalig te worden en dat het van onszelf zou afhangen, of die kans tot werkelijkheid werd. Wanneer we ons echter de eindregels in gedachten roepen van het hier geciteerde versje, dan begrijpen we, dat de bedoeling een andere is. „Slechts wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal eeuwig bestaan.” Het handelt hier dus niet over onze zaligheid, doch over de vruchten van ons geloof. En zoo opgevat geloof ik, dat we in deze dagen elkaar als Christenen wel zeer mogen opwekken: „Grijp toch de kansen!”

Immers, wanneer in het leven alles van een leien dakje gaat, heeft de mensch niet zooveel behoefte aan een houvast buiten zichzelf. Dan kan hij zich aardig goed alleen redden. Maar wanneer niet slechts de wereld rondom hem, maar ook zijn eigen wereldje dreigt ineen te storten, wordt dit anders. En als hij dan naast zich iemand ziet, die er precies zoo slecht aan toe is als hijzelf, doch die daarbij blijk geeft van een rust, die hijzelf te zeer mist, dan bestaat de mogelijkheid, dat hij gaat vragen naar de oorzaak van deze zoo geheel andere levenshouding. En dit op zichzelf reeds is voor dien ander een kans om te mogen getuigen van hetgeen God beteekent in zijn leven.

Wel zeer bijzonder denk ik hier aan onze gemobiliseerden. Zij komen in een geheel andere omgeving, dan ze thuis gewend waren. Dit beteekent voor hen een gevaar of een kans. Een kans om te laten zien, wie ze zijn. En dan is het ongetwijfeld al heel veel wanneer ze trouw blijven aan de gewoonten en de levenssfeer van thuis. Doch daarmee zijn de kansen niet uitgeput. Want deze trouw kan beperkt blijven tot de uiterlijke dingen. En het komt aan op het innerlijke, nu meer dan ooit. Ik denk ook aan de vele vrouwen, die nu een dubbele taak te vervullen kregen. En voor wie dit soms zoo heel moeilijk is.

Maar ik denk ook aan de velen, wier leven uiterlijk ongeschokt bleef. Misschien is voor haar het gevaar, dat ze de kansen, die haar nu gegeven worden, onbenut laten nog wel het allergrootst. Ik wil niet be-

weren, dat de meesten van haar onwillig zullen zijn, om iets mee te dragen van den last, die anderen drukt, doch wel, dat daarbij zoo gauw heel veel van onszelf op den voorgrond treedt. Klaar te staan voor anderen en daarbij werkelijk onszelf geheel uit te schakelen, heusch, dat is zoo gemakkelijk nog niet.

— Een kans om te getuigen van hetgeen God beteekent in ons leven. — Als we deze woorden zoo zien staan, schrikken we dan niet terug? Want immers: wie zijn wij, om dit heerlijke aan een wereld, die in angst en verwarring dreigt onder te gaan, te toonen? Wij, die immers van onszelf even angstig, even verward zijn als wie van onze naasten ook! En wie ben ik, dat ik een woord van opwekking durf zeggen tot anderen? Ik, die immers eigen ontrouw en eigen wankelmoedigheid maar al te goed ken! Neen, ik zou beter doen

met te zwijgen en wij allen, die ons Christenen noemen, zouden beter doen ons geloof te bewaren voor eigen, intiem kring, wanneer het hierbij ging om wat wijzelf vermogen. Uit en in onszelf, zooals ik me herinner, dat mijn grootvader placht te zeggen in zijn gebed. Doch daar gaat het nu juist niet om! Het gaat om de kansen, die God ons wil geven. En als Hij ons kansen geeft in betrekking tot de komst van Zijn Koninkrijk, dan geeft Hij ons tegelijk de kracht, die we behoeven om die kansen te gebruiken. Dan is het eenige dat we te doen hebben: stilte achter Hem aan te gaan. En het eenige, dat we te vermijden hebben: ongehoorzaam te zijn en onze eigen belangen hooger te schatten dan het werk, dat Hij voor ons te doen heeft.

Schenke Hij ons de rustig-makende zekerheid, dat ook deze tijden van angst en onrust in Zijn hand zijn. Dat Hij Zijn Koninkrijk doet komen, ook nu. En doe Hij ons de vreugde smaken om door Zijn kracht eeuwigheidswerk te mogen verrichten.

J. M. W.-W.

ONDEUGENDHEDEN

op postzegels

In den vorigen jaargang werd al eens de aandacht gevestigd op fouten op postzegels.

Dáár betrof het onopzettelijke afwijkingen door de ontwerpers.

Het is misschien wel interessant ook eens te wijzen op opzettelijkheden van teekenaars, die soms den vorm aannemen van niet onbedenkelijke ondeugendheden.

Prof. Von Kaulbach kreeg in 1911 opdracht, ter gelegenheid van den negentigsten verjaardag van Prinsregent Luitpold van Beieren een tweetal jubileumseries te ontwerpen.

Hij schijnt niet bepaald een vriend van zijn vorst geweest te zijn.

Wel gaf hij een paar groote fleurige zegels, met de baardige beeltenis van den jubilaris, omgeven door bladerkransen, maar wie ze nauwkeurig bekijkt ziet uit de lauwerkransen overal de koppen van spotduiveltjes opduiken; de catalogus omschrijft ze goed typeerend als: Spottköpfe mit bierseligem Ausdruck!

In afbeelding 1 geef ik eerst de twee zegels op ware grootte, en daaronder, tweemaal vergroot de gedeelten waar het om gaat, waarbij pijlen u nog verder den weg wijzen.

Iets verder nog ging de Servische teekenaar G. Jovanovic, die in 1904 de herdenkingszegels ontwierp, die uitgegeven

werden ter gelegenheid van de honderdjarige onafhankelijkheid.

Zoo op het eerste gezicht is er niets bijzonders te bespeuren: tusschen de jaartallen 1804—1904 in een medaillon de nieuwe koning Peter I, (rechts) en zijn voorganger Alexander. (links)

Legt men echter het zegel op den kop, dan komt volkomen duidelijk naar voren het doodsmasker van Alexander, die het jaar te voren vermoord werd, volgens geruchten op instigatie van Peter!!

Afbeelding 2 geeft het bedoelde zegel eerst weer gewoon, op ware grootte, daarnaast kopstaand, vergroot, het gedeelte waar het om gaat. De witte driehoek accentueert nog duidelijker het doodsmasker, dat, als men het eenmaal gezien heeft, voor goed in 't oog springt.

Ondeugend ook was de teekenaar die de Engelsche zegels met de beeltenis van koning Eduard VII (1902/10) ontwierp, en in het gezicht, op de manier van een zoekplaatje, een danseresje verwerkte; tijdgenooten zagen hierin een zinspeling op de bekende ontvankelijkheid van dien vorst voor vrouwelijk schoon!

Onschuldiger, meer als een speelsch grapje, is de teekening voor Pruisische postzegels van Von Schilling te beschouwen. (1861.)

Afb. 1

Als men het zegel omkeert, ziet men tusschen den kop en de vleugels van den adelaar een tweetal confereerende rechters, in toga, bef en baret. (Afb. 3.) De allerlaatste postzegels van het onafhankelijke Oostenrijk, van 12 December 1937, bedoeld als frankering voor gelukwenschen, beelden een vaas met rozen af, omgeven door de teekens der twaalf maanden.

Men zou op de hoogte moeten zijn van de politieke gezondheid van den ontwerper, Prof. Wilhelm Dachauer, om uit te maken of verlangen naar dan wel bange vrees voor een Duitsch regime hem er toe bracht in de bovenste, linker roos, het welgelijkende gezicht van Hitler te verwerken.

Interessant blijft deze Spielerei in ieder geval, vooral gezien in het licht der vlak daarop gevolgde gebeurtenissen, die een einde maakten aan het oude, zelfstandige Oostenrijk. (Afb. 4.) In ieder geval trachten de Duitse postzegelhandelaars er een slaatje uit te slaan, door in hun catalogus deze zegels zeer opvallend aan te kondigen, onder het vette opschrift: *Der Kopf des Führers als Suchbild!*

Bovenstaande voorbeelden zijn te beschouwen als de romantische zijde der philatelie.

Er is ook een ander soort romantiek in de *geschiedenis* van sommige postzegels, die een belangrijke rol gespeeld hebben in het leven van een enkeling, maar soms ook van Staten.

Van beide gevallen wil ik een voorbeeld geven, ten besluite van dit artikeltje.

Afb. 2

In 1918 gaven de Zweedsche posterijen een overdruk van 12 Öre op de 25 Öre zegels. (Afb. 5.) Bij vergissing kwamen op een paar vellen de opdrukken kopstaand, en het toeval wilde dat deze zeer zeldzame fouten bij een zending postzegels van het hoofdkantoor terecht kwamen in het postkantoor van het kleine plaatsje Guliksberg in Noord-Zweden. Daar had men geen erg in den kopstaanden opdruk, en de zegels werden gewoon aan het loket verkocht, onder anderen ook aan een jonge keller die zijn meisje beloofd had dagelijks te schrijven. Beiden spaarden hard om binnen niet te langen tijd te kunnen trouwen.

Hij hield zijn belofte, schreef trouw, en het meisje kreeg zoo ongemerkt een dertigtal brieven, gefrankeerd met de zeldzame drukfout.

Een verzamelaar kreeg de lucht van de fout, speurde na waar die eerste twee vellen gebleven waren, kwam zoo eindelijk in Guliksberg terecht, en via den keller, — die als beste klant van het postkantoorje bekend stond, als afne-

Afb. 3

mer van 12 Öre zegels — ook bij het meisje, dat tot haar geluk de gewoonte had, de brieven in de enveloppe te bewaren!

De verzamelaar bood 200 kronen voor ieder zegel met den kopstaanden opdruk, en het gelukkige meisje incasseerde zoo 6000 kronen, waarvan ze zich ruimschoots inrichten kon, zoodat het huwelijks ongedacht snel mogelijk werd... door een drukfout op een postzegel.

Een romantische rol in de Amerikaanse politiek speelde een postzegel van Nicaragua. (Afb. 5.) Toen in 1902 de Washingtonsche senaat debatteerde over de financiering van het tegenwoordige Panamakanaal, ontstond er verschil van meening over de vraag, of het getraceerde kanaal door Panama of door Nicaragua zou moeten loopen.

Tijdens deze debatten kwam de vulkaan Momotombo, gelegen in Nicaragua in het eventueel door het Kanaal te doorsnijden landsgedeelte, tot een hevige uitbarsting, waarbij onder meer een aan den voet van den berg gelegen

Afb. 4

scheepswerf geheel verwoest werd. Nu was er in 1900 in Nicaragua een postzegelreeks verschenen, waarop de Momotombo afgebeeld was, met nog duidelijk zichtbaar aan zijn voet de scheepswerf.

Een hevig voorstander van het kanaal door Panama, de Fransche ingenieur Varilla, buitte deze eruptie heel handig uit, als argument tegen het kanaal door Nicaragua, door bij een postzegelhandelaar in Washington 96 stuks van bedoelden postzegel te koopen, en er iederen Senator één van te zenden.

Het resultaat was afdoend. De postzegelillustratie van de gevaarlijkheid van de Nicaragua-zone overtuigde vele voorstanders, met het gevolg dat bij de eindstemming de meerderheid zich vóór Panama uitsprak.

Zoo sprak dus bij deze belangrijke beslissing, met verstrekkende gevolgen, een postzegel het laatste woord.

G. J. P.

Afb. 5

Oplossing TEGENSTELLINGEN

(Nr 8, blz. 94)

De tegenstellingen zijn:

Winter — Intrede — Eindigen — Eendracht — Eenzaam — Nat — Koude — Uit — Incompetent — Langzaam — Groot — Rooker — Anders — Altijd — Flauw — Thuis — Vooruit — Ooit — Onder — Roezig — Eender — Elkeen — Niemand — Afdanken — Noorden — Dood — Eertijds — Ruw — Voor — Aaneen — Los — Tijdelijk — Enghartig — Raar — Zwaar — Enorm — Lawaai — Foppen — Invoer — Nabij.
Gevormd wordt dus het spreekwoord: **WIE EEN KUIL GRAAFT VOOR EEN ANDER, VALT ER ZELF IN.**